

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenvoortseplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

KON. GOED GEK. d.d. 22 f e b r u a r i 1958 nummer 58

n u m m e r 34

25 april 1958

tweede jaargang

nadruk verboden

x in de kantlijn betreft de vraag
- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst wil ik U er allereerst op wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Wij verzoeken U dan ook Uw eigen oordeel te vormen. Wanneer dit noodzakelijk lijkt, kunt U ons mededelen, waar door ons iets werd beweerd, dat volgens U onjuist is. De sprekers zullen U bovendien de gelegenheid geven om door vraagstelling meer onduidelijke gedeelten te doen verklaren.

Bovendien wil ik er nog op wijzen, dat de volgende week algemene vraagstelling mogelijk is.

Reeds nu kan ik U mededelen, dat wij voor de Pinkstermorgen er in slaagden enkele bijzondere sprekers te vinden, die U zullen spreken over de geestelijke achtergronden van het Pinkstergebeuren en een vergelijking van het Pinkstergebeuren als op aarde bekend en bepaalde bewustwording in de sferen. Indien U wilt, kunt U hiermede dan reeds nu rekening houden.

Mijn eigen onderwerp voor deze avond is:

WAARZEGGERIJ DOOR ALLE EEUWEN HEEN

=====

Natuurlijk komt waarzeggerij ook heden nog veel voor. Er zijn ontelbare kaartleggers, psychometristen e.d., die zich er op specialiseren U de toekomst te onthullen.

Ook de astrologen zijn gaarne bereid U te tonen, welke invloeden in de komende tijd Uw leven zullen beïnvloeden. Ongetwijfeld zal onder het kaf ook koren schuilen. Ik had het liever omgekeerd gezegd, maar...

In de oudheid is het tenminste evenzeer gebruikelijk geweest naar de toekomst te vragen als heden. De mens, die in moeilijkheden verkeert, verlangt er naar van een andere zijde uit bevestigd te horen, dat de toekomst toch nog wel goed zal zijn.

In het verleden, toen immerw de godsdiensten grotendeels uit magie en magische ceremoniën waren opgebouwd, speelde de waarzeggerij in het godsdienstige leven een zeer grote rol. Veel groter dan men zich heden zelfs voor kan stellen.

Om een voorbeeld te geven - hierbij aanknopende bij Egypte - de Isisverering had te allen tijde, rekenende met een gemiddelde over de duur van alle dynastieën, een gemiddelde van 170 à 180 grote orakels.

Daarnaast werd in elk tempel waarzeggerij bedreven. Ik vermoed, dat wij hier rustig een gemiddelde van 700 à 800 aan kunnen houden.

In zo'n tempel was er natuurlijk niet slechts een waarzegger. Er waren er meestal meerderen. Men zou kunnen zeggen, dat deze tempels een soort klinieken waren, waarin men naar de toekomst kon informeren, maar niet te voren kon weten, of men nu door Dr. A of Dr. B te woord zou worden gestaan.

Ook van Griekenland is het bekend, dat vele voorname orakels uit dit land stamden. Een van de meest bekende is wel de Pythia geworden. Naast haar waren er nog honderden vrouwen en mannen, die voorspellingen deden, evenals enkele wonderdadige beelden.

Voorspellingen werden in vele verschillende vormen gegeven. Toch mogen wij wel zeggen, dat zij tot ongeveer 400 v. Chr. hoofdzakelijk mondeling werden gegeven.

Bij enkele babylonische en assyrische tempels vinden wij weliswaar een z.g. schrijvend mirakel, - zoiets als de gesloten lei, waarop te genwoordig nog wel bij een donkerzitting geschreven wordt - maar dit kwam in verhouding weinig voor. Veelal werd niet de boodschap, doch een interpretatie daarvan door een priester voorgelezen.

Wat nu was in het begin de kern van al deze orakels? Ongetwijfeld allereerst een grote mensenkennis. Daarnaast kennis omtrent het weer en niet algemeen bekende berichten, die langs de snelste weg uit andere tempels en door andere priesters werden verzonden. Hieruit alleen kon men dan reeds een redelijke konklusie trekken omtrent de dingen, die wel zouden gebeuren.

Voorbeeld: Toen Alexander de Grote zijn tocht naar Indië waagde, waren er wichelaars in zijn dienst. Dezen voorspelden hem kort voor het verste punt van zijn reis, dat hij niet levend terug zou keren. Maar voor zij deze uitspraak deden, hadden zij veel daarover nagedacht. Zij wisten, dat er grote ontevredenheid heerste in het leger.

Verder wisten zij, dat van alle kanten hen legergroepen en benden belaagden en tegemoet trokken. Het was dus aan te nemen, dat binnen kort een strijd plaats zou kunnen vinden.

Daarnaast ware zij er wel zeker van, dat, zo Alexander tot terugtocht werd gedwongen, zij het door de vijand of zijn eigen mannen, de wraakzuchtigen binnen het leger zich tegen hem zouden wenden.

Deze waarschijnlijkheid was dan ook zeer groot. Voor de wichelaars in kwestie was het wel zeer jammer, dat zij het uitkomen van hun voorspelling niet meer beleefden.

Kort voor Alexander stierf - op zijn bed en niet door geweld in de eerste plaats - stierven zij doorvergift. Men is er niet zeker van, of dit op gezag van Alexander gebeurde, of door anderen.

Indien het risico van kaartleggen e.d. heden ten hoogste schuilt in het overtreden van bepaalde politieverordeningen en -wetten, was 't vroeger veel riskanter. Een droomuitlegger, die een droom verkeerd uitlegde, werd al snel beschouwd als een bedrieger. En menig groot heer zag er dan niets in een dergelijke oplichter maar meteen om hals te laten brengen. Hierdoor werd voor de waarzeggers in het verleden het uitspreken van de voorspelling op een wijze, die meerdere uitleggingen geboogde, dan ook wel zeer belangrijk.

Op een vraag als de volgende : "Zullen mijn schepen behouden terugkeren?", werd door het orakel b.v. geantwoord - veelal in versvorm: "De schepen worden gejaagd door de volle wind en keren tot een haven, waar zij zullen rusten! Vergingen de schepen dan, dan zeiden de profeten : "Natuurlijk, dat hebben wij toch gezegd? De zeebodem is de haven, waar zij nu rusten." Kwamen de schepen binnen, behouden en wel, dan gingen de profeten kijken, of er niets extra's af viel en zeiden: "Heb ik het je niet gezegd?"

Dergelijke methoden moesten natuurlijk grotendeels op bedrog berusten. Maar daarnaast zijn er in de geschiedenis toch ook vele voorbeelden van werkelijke zieners.

Het is zelfs zo, dat de bijbel er enkelen van aanhaalt. O.m. Bileam. Deze zieners waren werkelijk in staat in de toekomst te zien. Zij waren in staat om ook onzichtbare invloeden naast de meer zichtbare af te schatten en met haast onfeilbare zekerheid te voorzien, wat zou gebeuren.

De allereerste waarzeggers waren inderdaad mediums en helderzienden. Zij wisten te schouwen in ruimte en tijd. Zij baseerden zich bij hun uitspraken geheel op hun waarnemingen. Hoe machtiger echter de kerken werden, hoe meer het bedrog in de praktijk der helderzienden binnen sluipt.

Op de duur zien wij ook b.v. een sprekend beeld, waarvan de onderkaak mechanisch kon worden bewogen. Door een verborgen spreekbuis, of vanuit een soort galmkelder onder het beeld, zorgt dan een goed geïnstrueerde priester voor de stem.

Toch werden ook dergelijke orakels heel vaak gebaseerd op de oorspronkelijke uitspraken van een medium, of helderziende. Ook de sterrenwichelarij - zo U wilt astrologie - speelde bij deze uitspraken een vaak belangrijke rol.

De mensheid, bewogen door een onverzadigbare honger om de toekomst te kennen, zocht steeds naar betere en juistere middelen om ver in de toekomst te kunnen zien en voorspellingen te ontvangen, of te geven.

Voor de tempels was het erg belangrijk, dat de daar plechtig gegeven orakels ook werkelijk uit zouden komen. Er waren zelfs in de staat Rome bepaalde boeken met voorspellingen, die door de senaat waren verzegeld. Niemand mocht deze boeken inzien. Langere tijd werden zij in het verblijf der vestaalse maagden bewaard. Later werden zij bewaakt op de Palatijnse Berg, waar de paleizen waren. De preatorianen leverden daar een bijzondere wacht voor. Nooit is iets uit de inhoud van deze boeken aan de openbaarheid prijs gegeven, ofschoon er in Rome toch vele revoluties plaats vonden. De regeerders geloofden aan deze uitspraken en richtten in vele gevallen hun leven er naar. O.m. werd verteld, dat vele der dolle avonturen van Culligula te danken waren aan de inspiratie, die door hem uit deze geheime boeken werd opgedaan.

Grote filosofen, ofschoon zij optraden als de leraren en beraders van vorsten en hooggeplaatsten, waren zelf ook niet vrij van helderziendheid, of een intens geloof er aan.

Grote schrijvers als Homerus, denkers als Zeno en Cato hechtten zeer veel aan de voorspellingen en voortekenen. De Auguren waren niet alleen in Rome geachte en gevreesde persoonlijkheden.

Wij kunnen hun bestaan in de tijd terug volgen tot rijken, die al waren ondergegaan vóór Ur ontstond.

Het duiden der voortekenen is klaarblijkelijk altijd voor de mensheid belangrijk geweest. Maar niet slechts de tekenen zelf moesten gezien worden, de betekenis ervan in de huidige omstandigheden moet worden geïnterpreteerd. Bij het plechtig zoeken daarnaar vinden wij dan iets, wat in feite niet veel verschilt van het zien in eidooiers, kof-fiedik, of het leggen van kaarten.

Hier wordt door het brandpunt der gedachten te richten op willekeurige tekens een indruk gewekt, die een prediktie mogelijk maken. Er zijn heel wat verschillende methoden der Augurie gebruikt. Enkele daarvan waren minder prettig, sommige daarentegen speels en elegant.

In de Venustempels - niet alleen te Rome, maar ook b.v. te Alexandrië - was het gebruikelijk om het orakel met behulp van Venusduiven te laten spreken. Men wierp een handvol gekleurde gestekorrels op tafel. Vervolgens werden enkele duiven op die tafel gebracht. Men keek nauwlettend toe aan welke kleur de dieren de voorkeur gaven. Na een vaste periode, vaak door middel van een waterklok bepaald, werd dan geteld, wat er over was gebleven. De getallen van de overgebleven korrels en hun kleuren waren dan de grondwaarde, waarop de voorspelling werd gebaseerd.

In Syrië en Griekenland, evenals in Kreta en vele andere landen, kende men het dierenoffer. Hierbij werd om de Goden gunstig te stemmen een offer gebracht. Meestal was dit een stier of een schaap.

Nadat het bloedoffer was gebracht, werden de tekenen dan gelezen in de darmen en organen van het dier. Hieruit trok men dan konklusies omtrent hetgeen in de toekomst mogelijk zou zijn.

Een aangetaste lever, of milt, betekende b.v. steeds een ramp. Meestal het sterven van een grote held, of vorst. In geval van oorlog, of oorlogsdreiging, een verslagen worden door de vijand. Elders liet men een heilige slang kronkelen over een plaat, die met roet of walm was bedekt. De sporen, die de slang daarin achterliet, waren dan de tekenen van een God der Wijsheid, waaruit men kon aflezen, wat er zou gebeuren gaan.

De grote vraag bij dit alles is natuurlijk: wat was de grondslag van dit voorspellen uit waarden, die bepaald worden door het toeval? Want het toeval speelt bij al deze voorspellingen klaarblijkelijk een heel grote rol, zoals heden nog.

Het kaartleggen mag zeker niet worden beschouwd als een wetenschap in stoffelijke zin. De val der kaarten behoort geheel aan het toeval. Het trekken van bepaalde kaarten is al evenzeer geheel van toeval afhankelijk.

Het bepalen van het lot met dobbelstenen - hier te lande niet zo bekend, maar o.m. in Italië ook nu nog gebruikelijk - berust wederom op toeval. Zelfs de berekeningen, die gemaakt kunnen worden aan de hand der verschillende cijferleren - hebben vaak zeer grote toevalsfactoren in zich en in hun duiding.

In de eerste plaats moeten wij, om deze praktijken te begrijpen, ons voorstellen, hoe de ziener in het verleden de kosmos zag en vooral ook heden nog ziet: de wereld is een wereld, die door God wordt geregeerd. In die wereld kan er geen sprake zijn van een werkelijk toeval. God, of de Goden, zijn oppermachtig.

Wanneer wij de tekenen gebruiken, die hen in het bijzonder zijn gewijd - in 1884 werd in de laatste italiaanse gemeente pas het gebruik afgeschaft dobbelstenen te wijden voor voorspellingen - kan men hierin hun wil en besluiten zien.

God is alwetend en bewust. Hij drukt Zijn wil uit over het geheel van Zijn Schepping, of - bij Goden - het door hen beheerste gebied.

Uit het kleinste teken kan dus reeds een besluit omtrent de Goddelijke wil getrokken worden, mits men het weet te interpreteren i.v. m. de omgeving en de gekende omstandigheden.

De offers der Auguren waren dus feitelijk niet veel meer dan een pogen om aan de hand van offers vast te stellen, hoe de natuur werkte en op bepaalde voornemens of invloeden reageerde. De wijze, waarop dit door middel van een gekozen specimen gebeurde, was bepalend voor de totale toestand in de omgeving.

Ziet men het heelal inderdaad als een eenheid, dan moet men ook inderdaad volgens deze stellingen kunnen komen tot een juiste prediktie. Aangenomen dan, dat men in staat is de tekenen te interpreteren, te verklaren.

De verklaring van voortekenen is al zeer oud. Zoals men bij de rechtspleging naast de wetten ook de jurispreudentie heeft, zo hadden de ouden vaak duizenden van kleitafels en geschriften, waarop stond vastgelegd, welke tekenen in het verleden hadden gekorrespondeerd met bepaalde gebeurtenissen.

Men werkte in feite met gemiddelde overeenkomst. Wanneer een aan-doening van b.v. de milt van een schaap in het verleden altijd is voorgekomen i.v.m. vier of vijf soorten van gebeurtenissen, dan moet men zich na de vaststelling instellen op de kondities van heden en zo vaststellen, welke van deze vroeger reeds vastgestelde invloeden juist nu waarschijnlijk verwerkelijk zal worden.

Bij dit alles mag men verder nooit uit het oog verliezen, dat wi-chelarij in de ogen der mens vroeger wel degelijk een wetenschap was. Van toevalsleer en kansrekening wist men weinig af. Maar men had ervaring.

Die ervaringen werden nog sterk ondersteund door de exakte vaststellingen van de astronomen i.v.m. de astrologie. De aanwezige astrologen moeten mij niet kwalijk nemen, dat ik hun wetenschap hier noem als een deel der waarzeggerij. Ik weet wel, dat de bewuste astroloog tegenwoordig anders werkt, maar vroeger was dit dan toch wel het geval.

In een betere tempel ging het dan als volgt: Ziende en gekozen hebbende de gebeurtenissen, waarop het voorteken slaat, kennende de invloed, die de sterren in de toekomst zullen hebben, kunnen wij met grote zekerheid en nauwkeurigheid aangeven, wat degenen, voor wie het orakel gelden en wier horoskoop wij hebben getrokken kan overkomen.

Wilde men nog zekerder zijn van zijn zaak, dan nam men de tekenen enkele dagen in beraad en hoopte door middel van duiven, of boden, bovendien nog enkele gegevens te verwerven, die voor een juistere interpretatie noodzakelijk schenen te zijn.

Ook rond de tijd, dat Jezus leefde, waren er vele z.g. profeten. Dezen zijn eigenlijk ook waarzeggers. Want ook zij voorspellen toekomstige gebeurtenissen. Niet alleen voor een volk, of een stad, maar heel vaak ook aan enkelingen. Ook Jezus Zelf voorspelt verschillende dingen, o.m. de ondergang van Jeruzalem. De apostelen voorspellen verschillende dingen.

Is dit eigenlijk zoveel verschillend van waarzeggerij? Misschien klinkt het anders in de oren van de hedendaagse mens, omdat het in het verleden gebeurde, omdat het uit de mond kwam van mensen, die ook heden nog zeer worden geacht.

Maar in wezen blijft het toch wel hetzelfde, waar immers een deel van de toekomst wordt beschreven en getekend, voordat deze voor allen kenbaar is.

Sedertdien zijn er grotere en mindere grote waarzeggers geweest. Enkel van hen werkten met vercijferde geschriften, of b.v. in gesluierde kwatrijnen. Anderen daarentegen tekenden voor een ieder kenbaar gehele toekomstbeelden op.

Altijd weer maken velen van hen fouten, komt niet alles uit. Toch zijn er ook hieronder, die bij een achteraf beschouwen toch wel zeer veel over de toekomst hebben geweten. Zij hebben zeer vele der toekomstmogelijkheden zeer juist bepaald.

Wanneer wij er zo over gaan denken, wordt het een vraag of b.v. de heer Jules Verne ook niet een soort waarzegger was. Want wat hij voorspelde in romanvorm, werd maar al te vaak en haast precies zo werkelijkheid.

Naar ik meen, mogen wij nu wel een konklusie gaan trekken: Het blijkt door alle eeuwen heen mogelijk te zijn, op grond van bekende feiten, door het waarnemen van tendenzen en een aanvoelen van andere invloeden een prognose te stellen, die een redelijke juistheid bezit.

Onder redelijke juistheid willen wij dan verstaan een uitkomen van tenminste 70%. In de tweede plaats moeten wij ons nu ook af gaan vragen, in hoeverre geestelijke krachten bij dit waarzeggen een rol spelen. Allereerst gaan wij dan weer naar de oudheid zien.

In de oudheid blijkt, dat praktisch elke tempel een z.g. stem der Goden heeft. Soms zijn dit tempelmaagden, of jonge mannen, soms ouden. Er zijn zelfs gevallen bekend, waar binnen de tempels idioten optreden als zieners.

Het vreemde is nu, dat zij inderdaad zovele voorspellingen doen, die uitkomen, dat men deze stemmen der Goden hogelijk eert en acht. Dat men voor hen alles doet en hen met eerbied bejegt in een tijd, die al heel snel meende: Voorspellingen niet uitgekomen, dan de kop er maar af.....

In het stadje Tanis, Egypte, begon b.v. een meisje reeds op haar 8ste jaar te profeteren. Ruim 60 jaar heeft zij daarna als profetes gezeteld in een plaatselijke tempel. Men maakte soms hele bedevaarten om haar raad in te kunnen winnen.

Wanneer dit alles alleen maar op een raden, een trekken van redelijke konklusies of bedrog moet berusten, is het toch wel vreemd, dat iemand dit zo lang vol kan houden. Er moet dan toch wel iets meer zijn dan alleen kansrekening, of wat extra snelle berichten.

Het antwoord is duidelijk: ergens - al weten wij ook niet waar, of hoe - moet de toekomst wel te voorzien zijn. Ergens moet een gebied bestaan, een kracht, of invloed, waardoor, of waaruit de toekomst te overzien en dus ook te voorspellen is.

In de eerste plaats komt hiervoor het gezamenlijke denken van de wereld in aanmerking. Niet voor niets werd in de griekse stoa's op ernstige toon over de waarzeggerij gesproken. Daarbij werd opgemerkt, dat, wanneer alle mensen denken en een van hen al die gedachten op kan vangen, hij de grote gang der gebeurtenissen voor de naaste toekomst ongetwijfeld daaruit af kan lezen.

Toch is deze stelling als verklaring niet voldoende. Want wat moeten wij denken dan van het geval van de wijnkoopman van Agaue?

Deze man komt bij een sprekend Godsbeeld en stelt de vraag, hoe 't hem en zijn vrouw zal gaan. Het antwoord is: "Binnen 3 dagen zal Uw vrouw U verlaten. Zij zal niet tot U terug keren. Wanneer gij haar komt zien uit de schaduwen, zult gij weten, dat Uw eigen tijd nabij is!"

De koopman is erg onder de indruk van het antwoord en stelt - tegen hoge betaling - een tweede vraag: "Zal mijn vrouw dan binnen 3 dagen sterven?!"....Antwoord: "Neen, doch zij zal sterven vóór de maan 5 maal-nieuw is geweest".

Dit geval was in zijn tijd erg beroemd. Daarom haal ik het hier aan. Wat is nu de aardigheid hiervan?

De vrouw van de wijnkoopman hoort, dat haar zuster ziek is, of op sterven ligt. Zo verlaat zij inderdaad na 3 dagen haar echtgenoot om per schip naar haar zuster te reizen. De afstand is ongeveer 3 weken.

Toen zij aankwam, bleek de zuster niet stervende, maar zwak en ziek te zijn. De zuster genas langzaam. Ofschoon de wijnkoopman gaarne zijn echtgenote was nagereisd, kon hij dit, door omstandigheden aan het hof, niet doen.

De zuster herstelt zover, dat de beide vrouwen voor het eerst tezamen naar buiten gaan. De echtgenote van de wijnkoopman wordt dan door een insekt gestoken. Zij sterft inderdaad na de gestelde termijn.

Oorzaak een schijnbaar onschuldige insektenbeet.....

Tegenwoordig zou men dit verklaren met tetanus, of infectie. Toen verklaarde men dit alleen met de wil der Goden. De koopman leeft daarna nog ongeveer 20 jaar. Dan, terwijl hij in een roes ligt, begint hij te-roepen, dat hij zijn vrouw ziet, die, ofschoon voor anderen niet zichtbaar, klaarblijkelijk uit een hoek van het rokerige vertrek op hem toekomt. Wanneer hij daarop half ontnuchterd naar buiten gaat, valt hij en breekt zijn nek.

Dit was een voorspelling omtrent het lot van een eenling, die vervuld werd na een periode van meer dan 20 jaar. De gebeurtenissen, die vooruit werden gezegd, kwamen tot op de letter uit, ook wanneer niet de details der omstandigheden met alle finesses weer waren gegeven.

Kan hier nog sprake zijn van toeval, of van een mit menselijk denken gebouwd wereldweten, waarin dit alles begraven ligt? Ik betwijfel dit. Slechts indien wij aannemen, dat de tijd niet overal evenzeer geldt, zouden wij kunnen geloven, dat dit aan de hand van een persoonlijk vaststellen buitende tijd mogelijk is.

Er zijn vele zaken, die voor een dergelijke theorie spreken, dan blijkt uit het steeds weer afwezig zijn van vaak bepalende details, dat van buitende tijd de kleinere factoren van het leven schijnbaar niet, of niet te allen tijde goed waarneembaar zijn.

Deze verklaring, of wij deze nu mede willen betrekken op het gebied der geesten en inspirerende, of bezitnemende, entiteiten, dan wel aan de mens willen toedichten als een bijzondere begaafdheid, doet in dit verband - niet zeer veel terzake.

Vast te stellen is, dat een voorzien van toekomstige gebeurtenissen inderdaad vaak mogelijk is. Dat dit voorzien niet slechts enkele dagen, of jaren, vooruit grijpt, maar soms tientallen van jaren, of eeuwen.

Er zijn profetiën, die een 1.000tal jaren omvatten. Wanneer wij dezen weten te ontcijferen blijkt, dat zij nog steeds met grote juistheid uitkomen.

Op grond van het voorgaande kan dan worden gesteld, dat reeds in het verre verleden de mens een weg buiten de tijd heeft gevonden. Een weg, die het hem mogelijk maakt te voorzien, wat de toekomst ook hem zal brengen. Dit kan het de mensheid dan weer mogelijk te maken zich reeds heden voor te bereiden, of een aan te passen aan kondities, die in het heden nog niet bestaan.

In de bijbel vinden wij hiervan een interessant voorbeeld in Jozef als droomuitlegger. Uit de droom besluit hij op zeven vette jaren en waarschuwt voor de, volgens de droom daarop volgende, zeven magere jaren. Hij maakt het de vorst mogelijk maatregelen te treffen, waardoor de nadelige invloeden der magere jaren, althans voor een zeer groot deel, te niet kunnen worden gedaan.

Feiten als dit waren het, die de waarzeggerij in de oudheid belangrijk, ook voor de regeerders en het lot der volkeren, maakte.

In de middeleeuwen was de waarzeggerij natuurlijk officieel verboden. Dat is te begrijpen, wanneer een binnen een kerk zelf geen profeten produceert is het moeilijk profeten buiten een kerk als waar en belangrijk te aanvaarden. Dat zou dan immers een ernstige bedreiging van elke kerkelijke monopoliestelling worden. Zo zijn de profeten uit de middeleeuwen vaak geestelijken, of worden zij uitgekreten voor heksen en tovenaars.

Toch bestaan er vele alchemisten en magiërs, die ook de toekomst kunnen ontsluiëren. Hoe groot de invloed was, die sterrenkundigen en wichelaars desondanks in de middeleeuwen nog hadden, kunt U misschien nog nagaan uit het verhaal van Wallensteins dood.

De voorspeller voorspelt Wallenstein, dat hij zal vallen door ver-
raad, wanneer hij onderhandelt. Wallenstein wil dit niet aanvaarden .
Dit is historisch juist.

In dezelfde tijd vinden wij de roomse generaal Tilly op het slag-
veld. Hij voert altijd een stoet van geestelijken met zich. Daarnaast
beschilt echter ook hij over een reeks van sterrenwichelaars. Ook op
zijn beslissingen oefenen deze wichelaars steeds weer een zeer grote
invloed uit.

Ook in veel latere jaren vinden wij wichelaars en sterrenkundigen
terug als een invloed achter de troon bij vele regeerders. O.m. denk
ik hierbij aan Adolf Hitler, die zich steeds weer door enkele astrolo-
gen en waarzeggers liet beraden. Ook andere, nu nog levende staatslie-
den - hun namen zal ik hier niet noemen - hebben de gewoonte in twij -
felgevallen helderzienden, of astrologen, te raadplegen.

Dit geschiedt zowel in de U.S.A., Engeland en Frankrijk, als in
Nederland.

Het feit, dat men aan dergelijke uitspraken een zo groot belang
hecht, dat men steeds weer blijft zoeken naar kennis van de toekomst
pleit er dan voor, dat de waarzeggerij zeker aan een behoefte tegemoet
kan komen. In haar huidige vorm echter schuilen vele en grote bezwaren.

Reeds in het verleden werden valse, of vervalste, orakels gegeven
om vorsten en edelen te bewegen zekere handelingen te verrichten.

Ook nu komt het wel voor, dat een voorspelling niet in de eerste
plaats wordt gedaan, omdat men meent, dat zij in de toekomst ligt, maar
om degenen, die de voorspelling aanhoren ertoe te brengen deze voor -
spelling te helpen verwerkelijken.

Dat is niet mooi. Controle is niet mogelijk. Nu de parapsycholo -
gie zich in deze dagen ook meer en meer met voorspellingen en waarzeg-
gerij gaat bezighouden, komt zij er al snel toe om te zeggen: Dat is
alles humbug, enkele gekontroleerde gevallen uitgezonderd.....

Voor haar is dan ook de spontane helderziendheid in ruimte en tijd,
de spontane proskopie, wel de meest belangrijke vorm. Hierbij sluit zij
de mogelijkheid van oefening en training heel vaak uit, die bepaalde
vormen van proskopisch vermogen tot een beheersbare eigenschap kunnen
maken.

Door haar wijzen op de vele misstanden verbetert zij aan het ge-
heel der waarzeggerij niet veel, want de mens wil toch nog steeds weer
de toekomst weten. Of dit nu een vraag wordt naar "de donkere man, die
op Uw pad moet komen", dan wel de "blonde vrouw met een giftige tong",
waarvoor U op moet passen, of een kontrakt, dat U wel of niet zult
krijgen.

De mens verlangt er vaak naar zich een wensdroom of een beeld van
de toekomst te laten scheppen. De waarzegger kan heel vaak, vooral wan-
neer hij geholpen wordt door een goed geschoold astroloog, belangrijke
tendenzen van het menselijk leven, ja, van de geschiedenis vastleggen.

Om dit echter te kunnen doen, moet hij zich baseren op een per -
soon, die hij kent, of kan leren kennen.

Wanneer U binnen komt bij een helderziende, die U onmiddellijk
zegt: "Niets zeggen, niets zeggen, U komt hier met een brief.. "kan hij
ongetwijfeld telepatisch begaafd zijn. Hij kan daarnaast ook prosko -
pisch enkele gaven bezitten. Maar het is zeer moeilijk voor zo'n ie -
mand een werkelijk samenhangend beeld op te bouwen. Uw eigen reacties
worden daarom vaak als een leidraad gebruikt. Men richt zijn progno-
se dus geheel in samenhang met Uw reacties.

Is dit wel juist? Wanneer U de persoon geheel zou kunnen door-
zien, al Uw karaktereigenschappen zou kunnen kennen, zou het ook zo mo-
gelijk zijn met zekerheid te zeggen, wat gebeuren zal.

Maar zelfs dan is er weinig zekerheid. Het is gemakkelijk genoeg een paar prognosen te geven. Ik kan ze zo uit mijn mouw schudden. Ik kan U b.v. vertellen, dat binnen vier maanden in geheel nieuwe haarden opstand uitbreekt in het indonesisch gebied en dat ook dit weer onderdrukt wordt. Ik kan U vertellen, dat de U.N.O. zal trachten uiteindelijk in te grijpen en daar toch niet toe zal komen. Waarschijnlijk voordat het zeven maanden verder is.

Het is gemakkelijk genoeg een paar prognosen te geven. Maar dit is toch eigenlijk niet de waarzeggerij, waar ik vooral op doel. Ik bedoelde vooral de middelen, waarmee men persoonlijke leiding zoekt en deze ook verkregen kan worden.

Een dergelijke leiding mag U n.l. niet predisponeren voor een bepaalde reeks van handelingen of reacties. Een voorspelling, die alleen maar zegt: Zó zal het gaan en daarbij Uw eigen streven als een mogelijkheid om de toekomst te veranderen uitsluit, is uit den boze.

Proskopie krijgt pas werkelijke waarde, wanneer zij U de gelegenheid geeft Uw eigen leven beter en harmonischer te leiden.

U zult mij wel toestaan dit betoog te sluiten met een beeld van hetgeen volgens mij proskopie, waarzeggerij en wichelarij zouden moeten betekenen voor de mens in deze tijd, in deze maatschappij. Het is heden ten dage vaak onmogelijk een werkelijk inzicht in bestaande mogelijkheden en heersende tendenzen te verkrijgen.

Het beeld van alle grotere gebeurtenissen wordt door propaganda en tendentieuze berichtgeving zo zeer vertekend, dat men zich geen werkelijk beeld meer kan maken. De kondities van het dagelijkse leven kunnen soms zo snel wisselen, dat men alleen daardoor reeds voor grote moeilijkheden, of onvoorstelbare situaties kan komen te staan.

Wanneer een goede wichelaar e.d. U in de toekomst moet helpen, kan hij dit nooit doen door U alleen maar te vertellen, dat er dit en dat gaat gebeuren. Daar heeft U heel weinig aan. Wanneer U dagdromen vraagt, kunt U beter naar een teater gaan, waar men een film over de toekomst vertoont.

Zelfs indien alles gebeurt, wat men U zegt, zult U altijd weer zien, dat het toch anders gebeurt, dan U zich had voorgesteld.

Het gaat er dus niet in de eerste plaats om de toekomst te voorspellen, maar om de mens een zodanige raad te geven, dat hij zich op het komende kan voorbereiden.

Het is zaak, dat wij de mens niet beïnvloeden zonder meer, maar hem voor alles de kans geven eigen denken en streven tot uiting te brengen. Daarom is het in de eerste plaats noodzakelijk, dat de wichelaars e.d. de mens erop wijzen, welke moeilijkheden in het heden reeds bestaan en de mogelijkheid toont, dat deze zich in de toekomst op bepaalde wijze zullen ontwikkelen.

Het is noodzakelijk, dat wij de mens in de eerste plaats wijzen op de fouten, die hij heeft gemaakt in het heden, of maken zal in de nabije toekomst. Dezen kunnen voor verdere ontwikkelingen immers vaak beslissend zijn.

Wij behoeven alle gevolgen zeker niet te schetsen in een dergelijk geval. Dit is niet noodzakelijk. Wel moeten wij een raad geven, die nu reeds belangrijk en praktisch is. Wij moeten ook trachten de gegeven raad aanvaardbaar te maken. Daarbij mag men zich niet bedienen van een onwaarheid. Wel mag men veel omtrent de waarheid der toekomstige ontwikkelingen verzwijgen.

Absoluut onverantwoord lijkt het mij b.v. iemand de datum van zijn overlijden aan te zeggen. Zelfs indien het juist is, blijft het een misdaad. Want de persoon, die dit gelooft, zal zeer lang in zorgen verkeren en ongeacht het al of niet uitkomen van de prognose, maandenlang

in grote spanning vertoeven zonder reden. Dit is niet te verantwoorden.

Het voorspellen van ziekte is voor mij alleen aanvaardbaar, indien de ernst daarvan niet verder wordt vermeld en geen nadruk wordt gelegd op het lijden, dat volgens de ontvangen indrukken daarmee mogelijk gepaard zal gaan.

Voorspellingen omtrent vreugdige, of gunstige gebeurtenisse mogen evenmin met volle glorie en nadruk worden opgediend. Met beperking moet er op worden gewezen, dat de toekomst betere mogelijkheden zal geven, terwijl er met nadruk op wordt gewezen, dat en hoe de mens zelf daaraan mede kan werken en daaruit de volle profijten kan trekken.

Ik meen dan ook, dat juist in de moderne waarzeggerij een paar punten boven al belangrijk worden. Ten eerste, omdat de waarzegger een goed psycholoog moet zijn en eerlijk blijven. Hij moet het karakter van degene, tegenover wie hij staat, moeten kunnen begrijpen.

Ten tweede moet hij tenminste in de grondwaarden der astrologie enig inzicht hebben. De algemene typenaanduidingen daarvan moet hij zich altijd weer onmiddellijk voor ogen kunnen halen. Hierdoor alleen reeds zal hij beter in staat zijn de grondslagen van het gedachteleven te ontdekken.

Beter zou het nog zijn, wanneer de waarzegger in staat zou zijn op aanvraag een gedetailleerde geboortehoroskoop te maken. Hierdoor wordt juiste uitwerking en duiding van het geziene beeld mogelijk en zal elke ontwikkeling in het leven van de cliënt dus ook duidelijker naar voren treden.

De moderne waarzegger zal bovendien zich steeds moeten onthouden van het geven van beloften, tenzij hij zeker van de vervulling daarvan is. Zelfs dan is het beter deze beloften onder voorbehoud te geven.

Wat als leed op de weg van een mens wordt gezien, mag nooit als zodanig worden omschreven. Men moet slechts waarschuwen voor mogelijkheden. De nadruk moet komen te liggen op raadgevingen, die aanduiden, hoe de mens dit leed beter zal kunnen dragen, dan wel misschien zelfs aan de ergste konsekwenties ervan zal kunnen ontkomen.

Het geven van een vast toekomstbeeld is vooral voor de mens van deze tijd zeker uit den boze, waar dit vaak alle initiatief doodt. Adviezen, die op deze wijze worden gegeven, maken het de waarzegger mogelijk om ook heden voor velen goed te doen.

Zo zouden de zieners de mens kunnen helpen zich aan te passen aan zijn eigen tijd en de invloeden, die daarin optreden.

Ondanks het feit, dat de waarzeggerij heden algemeen ontkend wordt, dat zij wordt vertrapt, of misbruikt als middel tot gewin, zonder dat enige reële waarde wordt gegeven, zou ik willen zeggen:

Zoals het door alle eeuwen heen mogelijk is geweest voor de zieners en astrologen de mensheid vooruit te helpen, is dit ook heden mogelijk. Maar het is eigenlijk alleen mogelijk, wanneer men de toekomst niet beschouwt als een beeld, dat met zekerheid komt, maar als iets, wat men zelf moet bereiken; iets, waar bij de weg der bereiking belangrijker is dan het resultaat. Iets, waarbij ook voor de ziener de mogelijkheid vreugden te vergroten en het lijden te verminderen der mensheid meer telt, dan het juist voorspellen van feiten.

Op het ogenblik, dat het juist en nauwkeurig voorspellen van feiten om redenen van winst of gezag het belangrijkste schijnt, is het werk van de ziener niet meer deugdelijk.

Ik dank U voor Uw aandacht.

Goeden avond.

Goeden avond, vrienden,
Nu is Uw eigen onderwerp aan de beurt.

M E N S E L I J K E E N E R G I E

=====

Datgene, wat de mens energie noemt, zouden wij ook wel levens -
kracht kunnen noemen. Uw energie vloeit n.l. voort uit de mogelijkheid,
die U bezit om Uw antuurlijke zenuwkrachten aanmerkelijk te vergroten,
uit de wijze, waarop U geestelijk op het leven reageert en dus Uw
krachten gebruikt, plus de harmonie, waarin U zich al dan niet bevindt
i.v.m. Uw omgeving.

Deze 3 punten kunnen voor de menselijke energie wel de meest be -
langrijke worden genoemd.

Wat het verhogen van de natuurlijke energie betreft, bestaan er ve -
le methoden. U zult het mij, hoop ik, niet euvel duiden, wanneer ik
hier niet over ga tot het beschrijven van yogamethoden e.d. Hiervoor be -
staan voldoende leerboeken. Toch zijn er enkele factoren, waaraan ik
een paar woorden zal moeten wijden.

Ik verzoek U dan allereerst U het menselijke zenuwstelsel voor te
stellen. Het bestaat uit cellen, de z.g. neuronen. Elke neuron kan ver -
geleken worden met een zwakke, chemische batterij, die zelf energie
produceert, maar bovendien van buiten af opgeladen kan worden en dus
meer energieën kan bevatten dan zijzelf zouden kunnen voortbrengen.

Elke neuron heeft verschillende uitsteeksels, waarmee het ver -
vochten is met andere neuronen. De cellen zijn dus steeds met elkaar
verbonden.

De wijze, waarop de kracht van de ene cel naar de andere kan wor -
den gebracht, bepaalt, hoe de mens zich bewust is, hoe snel hij rea -
geert en de beheersing, of zenuwkracht, waarover hij beheerst.

Het is begrijpelijk, dat de doorsneemens aan de kracht van de cel -
len zelf maar net aan voldoende heeft. Wanneer wij meer energie begeren,
dan zullen wij moeten trachten op enigerlei wijze extra krachten in 't
lichaam op te nemen.

Alle daarvoor bestaande methoden komen er in de praktijk op neer ,
dat men de hoeveelheid vrije elektronen, die zich in het menselijke li -
chaam beweegt en bevindt geleidelijk doch aanmerkelijk vergroot.

De geleidelijkheid is noodzakelijk, omdat geen te grote en plotse -
lingen wisseling van potentiaal t.o. de omgeving mag bestaan, terwijl
ook geen overlading van de zenuwstrengen en neuronen plaats mag vinden.
O.m. kan gebruik worden gemaakt van een statisch veld, waarbij de mens
zich dus tussen min en plus bevindt.

Hierdoor ontstaat een opladen van de mens, waarbij echter de plaat -
sing van de polen belangrijk is.

Ook kan men door ademhaling een deel van het lichtelektrisch ver -
mogen, dat zich in de atmosfeer bevindt, in het lichaam brengen, Hierin
wordt het ten dele opgenomen en afgevoerd naar centrale zenuwknoppun -
ten.

Door besparing kunnen wij echter wel de meeste energie winnen .
Door elke tegenstrijdigheid in handelen, denken, willen en reactie zo -
veel mogelijk uit te sluiten.

Voorbeeld: een mens, die werkelijk intens in tweestrijd verkeert
omtrent een beslissing en hierover een kwartier met zichzelf worstelt,
verspilt aan levensenergie net zoveel als een mens, die een uurlang
met uiterste krachtinspanning hout hakt, daarbij luid zingt en spreekt,
terwijl hij gelijk nog tracht een rekenkundig probleem op te lossen.

Een mens, die door een onbeheerst begeren zich op laat zwepen tot
een toestand van geestelijke, of lichamelijke honger, kan in 10 minu -

ten van onvrede evenveel levenskracht verbruiken als een normaal mens tijdens geestelijke, of lichamelijke arbeid van gemiddelde intensiteit gebruikt gedurende 8 uren.

Het is dus te begrijpen, dat een ieder, die voor zich kracht, doorzetttingsvermogen, besluitvaardigheid verlangt, of de veerkracht, die 't mogelijk maakt snel de inspanning van grotere vermoënissen te overwinnen, wel allereerst zal moeten toe zien, dat hij niet teveel krachten onnut en in zich verbruikt.

Wanneer men in tweestrijd staat, vormen zich b.v. in de hersenen twee tegengestelde denkpatronen, die afwisselend in werking komen en toch nooit met elkaar geheel in balans kunnen zijn. De daardoor ontstane krachtsafname komt per cel gelijk aan de nodige energie voor 100 normale gedachten.

Op grond hiervan kan worden gezegd: Menselijke energie, zover stoffelijk bestaande, is te vergelijken met een elektrisch vermogen, dat de mens tot een lichemlijk funktionieren in staat stelt. Elke weerstand, waarop deze energie wordt gebruikt, is van zeer groot belang.

Elke weerstand, die in de mens bestaat, komt gelijk aan een vergroot gebruik van kracht met een gelijktijdige beperking van de toevoer daarvan.

Verder kunnen wij stellen, dat frisse lucht, naast zuurstof, ook nog bepaalde spanningen en kwaliteiten in zich draagt, die door de mens kunnen worden opgenomen en de mens als een additionele levenskracht kunnen toevloeien.

O.m. kan daarom met enig recht worden gezegd, dat de mens, die met blote voeten de bodem beroert, hieruit tevens een vergroten van potentie kan gewinnen, dat de levenskracht als zodanig ten goede kan komen.

Hoe harmonischer de mens leeft, hoe sneller hij kan vorderen, hoe meer hij kan presteren, hoe minder hij aan vermoeidheid zal lijden.

De stoffelijke energie, die wij nu bespraken, is echter niet de enige kracht, die wij in het menselijke leven kennen. Er zijn ook mensen, die lichamelijk zeer zwak zijn, wier zenuwgestel zwak kan zijn, ofschoon zij desondanks een intense levenskracht en grote wilskracht bezitten. Zij zijn, ondanks hun zwakte, hun disharmonisch bestaan, misschien in staat tot grotere prestaties dan anderen, die over betere stoffelijke middelen beschikken.

Onze aandacht wordt in deze gevallen in de eerste plaats wel op de wil gevestigd. Wil is een bron van energie. Zij ontstaat door begeeren, of angst. Zij is niet een functie op zich, maar een vaststellen van en gebruiken van eigen verhouding t.o.v. de omgeving.

Hieruit wordt het willen eerst geboren. Door de wil kunnen alle aanwezigen energieën worden geleid in een bepaalde richting, tot een bepaald doel.

Door deze concentratie wordt het mogelijk het tien tot duizendvoudige van een normale prestatie gedurende beperkte tijden te leveren.

De astrale wereld kent, evenals de stoffelijke, spanningen en krachten. Deze krachten vooral kunnen door het astrale lichaam van de mens worden opgenomen. Wanneer de mens hiermede verzadigd is zonder zich hiervan bewust te zijn, zien wij eigenaardige verschijnselen van b.v. telekinese.

Indien deze krachten echter beheerst worden, dan kan men lichamelijke en andere krachten combineren bij het bewegen van voorwerpen, het vormen van ideeën en voorstellingen en wat stoffelijk, of in het denken nog meer voorkomt.

Het mede gebruiken van astrale krachten betekent voor het lichaam een besparing van 50 tot 70% van verbruikte zenuwkrachten. Dit impliceert een vermindering van optredende slijtage-verschijnselen in het lichaam.

Het gebruik van astrale kracht is daarom te allen tijde aan te bevelen, mits zij voor ons bewustzijn goed is.

Men kan stellen, dat elke mens, die zich door meditatie of concentratie regelmatig richt op het goede, daarbij alle gekende en ongekende gebieden insluitende, voor zich ook op astraal gebied kontakten zal kunnen bereiken, die voor hem, of haar, goed, juist en redelijk zijn.

Verder hebben wij nog te maken met het mentale lichaam of wezen. Dit leeft in de gedachtenwereld. Deze is in kontakt met alle menselijk denken en kan bovendien ook bepaalde geestelijke sferen bereiken.

Wanneer het eigen denken nu harmonisch is met de beste factoren in het denken der mensheid, dan kan hieruit voortdurend een zekere kracht worden geput.

Deze kracht kan het best worden voorgesteld als een uitbreiding van denkvermogen, ook buiten het eigen "IK". Hierdoor behoeven vele denkhandelingen niet fase voor fase in de hersenen te worden volbracht, doch kunnen de nodige konklusies, juist met overslaan van redelijke trappen worden bereikt, terwijl rationalisatie later eenvoudig mogelijk is.

Deze besparing aan denkarbeid, plus de vergroting van zelfvertrouwen, die hi ruit voort kan vloeien, betekent een vergroting van prestatievermogen, zowel als wilskracht en inzicht.

Ook het gebruik van hogere geestelijke krachten is zeker niet uitgesloten. Indien wij n.l. in staat zijn onze geest te laden met de energie van de voor ons hoogste sferen, dragen wij een lichtend vermogen.

Lichtend wordt hier door mij gebruikt als een synoniem voor zeer hoog trillend. Dit vermogen binnen onze geest kan een harmoniserende invloed hebben op alle werkingen binnen mentaal, astraal en stoffelijk lichaam.

Door dit in overeenstemming komen, zijn de krachtbronnen van alle drie deze werelden bruikbaar voor elke handeling op elk der drie gebieden.

Deze aanmerkelijke vergroting van krachten is natuurlijk ook voor de stofmens merkbaar als een vergroting van energie.

Een laatste punt: Wij leven temidden van een oneindigheid, die kracht is. God is energie, althans voor mij. Hij leent geen enkele andere voor ons kenbare vorm aan. Hij is de kracht, die ons in stand houdt, de kracht, die in ons leeft.

Indien wij op kunnen gaan met ons denken tot een kosmisch peil, zal de kracht van het kosmische mede reageren in elke gedachte, in elke bewustwording van onze geest. Zij zal via die geest dan ook in staat zijn elk der lagere lichamen van de geest en het stoflichaam volledig te beïnvloeden.

De krachten, die zo ook naar het lichaam kunnen worden overgebracht door een soort transformatie van wereld tot wereld houdt in, dat de mens, die met kosmische krachten één is, een volledige beheersing bezit t.o.v. tenminste alle stoffelijke en astrale omstandigheden. Zo zal hierdoor elke stoffelijke of astrale verhouding kunnen worden gewijzigd naar eigen inzicht en streven.

Hierbij treedt geen vermoeienis op, zolang hierbij geen werkelijke oorspronkelijke astrale, of stoffelijke krachten mede gebruikt worden.

Het zijn dus in een dergelijk geval dus hoog geestelijke energieën, die, door het veroorzaken van hergroeperingen in stof en astraal gebied, de werkelijke arbeid volbrengen.

Wie dergelijke krachten bezit, beschikt over de grootste energie, die er bestaat. Hij kan alles volbrengen, kan elke vermoeienis en elk lijden doorstaan en toch geheel zichzelf blijven.

x Kunt U een voorbeeld geven van mensen, die over deze krachten beschikken?

Jezus. de Gautama Boeddha, ietwat in mindere mate ook Gandhi; gedurende zekere periode de z.g. pastoor van Ars. Anderen: Appolonius van Tyna, Comte de Saint Germain en - in een bepaalde periode van zijn leven - John Dee. U kunt hun leven nagaan en zult dan daaruit kunnen zien, dat zij, zij het gedurende hun hele stoffelijke bestaan, of een korte periode daarvan, beschikten over een zodanige kracht en een zodanig doorzetzingsvermogen en levenskracht, dat zij het schijnbaar bovennatuurlijke konden presteren, als ware het voor hen een geheel natuurlijke zaak.

Nu er geen vragen meer zijn, wens ik U alleen een goede avond.

-o-o-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden,

Vanavond zou ik gaarne met U willen spreken over

DE GOUDEN BRUG

=====

Misschien vraagt U zich af: wat betekent eigenlijk een gouden brug? Het kan immers zoveel zijn. Men kan dit vinden bij een tandarts en misschien bestaat zciets ook nog ergens bij een rijke radja.

De gouden brug, waarover ik U wil spreken is eigenlijk twee dingen gelijktijdig. Een oud verhaal en een altijd nog jonge waarheid.

Het verhaal van de gouden brug begint ergens in een vreemde wereld. Het is geen China, Japan, of Indië. Toch is de scène een raadselachtig rijk, vol van pagoden. Een land, waarin je soms in je dromen een ogenblik vertoeft. Een land, dat zachtjes zingt met de klank van zilveren klokjes, dat glimlacht in de zon, terwijl in de avond een vuurwerk van vuurvliegen schoonheid schept, zodra de nacht is gekomen en de zon is heengegaan.

In dat land woonde heel lang geleden een mens, die besloot een brug naar de hemel te bouwen. Men had hem veel verteld van de schoonheid en het geluk, die heersen in dat vreemde land achter de wolken, waar Goden en goede mensen leven, wanneer hun lichaam in de aarde is opgegaan. Al het andere leek hem niet rijk en niet edel genoeg.

Zo werkte hij moeizaam dag in, dag uit. Hij waste goud in de rivieren, versmolt het en maakte zo de treden van zijn brug. Tijdens het werk waren zijn gedachten altijd weer bezig met die andere wereld.

Toen eindelijk de trap zo hoog was geworden, dat zij reikte tot boven de wolken en het brugvlak zich wegwelfde naar de horizon, zodat de top de sterren scheen te beroeren, meende de mens, dat het nu wel genoeg was. Dus nam hij op een dag al, wat hij bezat en begon voorzichtig opnieuw de treden te beklimmen.

"Want", zo meende hij, "met een laatste treden, met een laatste meter, die ik overbrug, met wat ik bij mij heb, zal ik binnen kunnen gaan in dat grote rijk, waarin altijd geluk heerst!"

Onder hem lichtten zilveren klokjes der pagoden en tinkelden in de wind.

"Wat een dwaas is die mens", riepen zij elkaar toe.

De vuurvliegen hadden medelijden met hem. Toen hij op zijn tocht dan ook door het duister werd overvallen, vlogen zij hem na als een lichtende zwerm, die weerkaatste in het geel van de treden.

Maar het grote avontuur eindigde in niets.....de gouden brug had geen einde.....

Er was alleen de wijde ruimte, meer niet.

Voor het eerst keek hij rond zich. Het duizelde hem en hij viel.

Wanneer daar beneden de oceaan niet was geweest, die haar grote golven als liefkozende armen naar hem uitstrekke, had hij waarschijnlijk zijn leven verloren. Nu echter leefde hij en besloot naar de wijze te gaan, die hem had verteld, dat de mens zich een gouden brug kan bouwen tussen de wereld van de stof en de wereld van de geest.

"Heer," zo sprak hij, "op Uw woord heb ik mij een gouden brug gebouwd, zó hoog, dat de maan er op rust, wanneer zij op haar weg daarbij voorbij komt. Zó hoog, dat de sterren haar toe wuiven.

Moeizaam ben ik opgeklommen. Een hele dag en een hele nacht ben ik opgestegen. Maar toen ik het einde bereikte, bleef mij niets dan het Niet en een gouden boog, die naar de aarde terug reikte".

De wijze vroeg hem: "Wat heb je gedacht, toen die brug door je bestegen werd?"

"Ik heb gedacht aan het geluk, dat mij wachtte", zei de man.

"Dan heb je de brug verkeerd bestegen", antwoordde de wijze. "Want de mens, die zoekt naar geluk alleen, vindt het ledige. Je had moeten streven naar de werkelijkheid".

Toen de man hem niet wilde geloven, ging hij met hem en tezamen bestegen zij wederom de gouden brug. Samen gingen zij verder. Toen zij aan het einde kwamen en nog slechts een enkele schrede van de ruimte hen scheidde, sprak de wijze: "Zie, dit is de werkelijkheid".

Daarop schreed de wijze verder en verdween. Nooit is hij op aarde meer teruggekeerd.

De man echter viel wederom. Weer droegen de medelijdende golven hem naar het strand, waar hij lang heeft gelegen en treurde over zijn dwaasheid om een gouden brug te bouwen, die hij zelf niet beschrijden kon, terwijl klaarblijkelijk toch voor anderen de sleutel der oneindigheid bevatte.

Een ieder, die aan esdrie doet, is eigenlijk ook zo'n soort goudzoeker. Je probeert uit de uitspraken van anderen korrels van wijsheid te vinden en deze samen te smelten tot één geheel. Je wilt het tot iets maken, waarop je jezelf kunt verheffen.

Soms, wanneer je een heel leven daaraan besteed hebt, heb je in de geest jezelf een gouden brug gebouwd. Dan meen je het geluk gevonden te hebben. Maar wanneer je dan al die stellingen tezamen bezielt, die hele syntese van waarheden, dan sta je maar al te vaak ook voor 't niet. Want je hebt niet in de eerste plaats gezocht naar de werkelijkheid, maar eerder naar geluk en vreugde.

De kennis van het "IK" mag nooit een zoeken naar geluk zijn, een zoeken naar hemelse vreugden, of een zorgeloos bestaan. De werkelijkheid is anders en anders gekonstrueerd dan je gedachten in een dergelijk geval kunnen gaan.

U denkt in een dergelijk geval immers altijd eenzijdig: In Uw zoeken naar de vreugde vergeet gij de waarde van het leed, in Uw zoeken naar het licht ontkent gij maar al te snel het bestaan van het duister. En waar U die dingen vergeet, is er geen spoor, dat U nog verder kan geleiden, bestaat er voor U geen overgang naar een andere wereld, waarin je je van heel de Schepping bewust kunt zijn en - wanneer je wilt - toch nog terugkeren tot de aarde.

Wanneer je werkelijk uit wijsheid een gouden brug wilt bouwen, die reikt tot ver achter de sterren, tot de plaats, waar het geheim sluïmert van je eigen bestaan, dan moet je altijd weer zoeken naar de werkelijkheid.

Nu is dit zoeken naar de werkelijkheid ons steeds weer een probleem. Want wat is waar? Wat is de werkelijkheid?

Er was eens een novice in een boeddhistisch klooster, die zich deze vraag ook stelde. Hij dacht zoveel na over maya, over de begoocheling, dat hij zich steeds weer af moest vragen: "Wat is nu de werkelijkheid?"

Pas toen hij heel oud was, vond hij een oplossing. Hij had altijd gezocht te definiëren, wat waan wad in de dingen, die er rond hem bestonden. Daarom had hij hen nooit werkelijk kunnen begrijpen. Hij had altijd gezocht naar hetgeen hij terzijde zou moeten stellen en er nooit aan gedacht te zoeken naar de waarheid, die ligt in alle dingen.

Heel oud was hij, toen hij eens voor de kloostermuur in de zon zat. Achter hem schalden de trompetten om een priesterfeest aan te kondigen. De bevolking stroomde samen om op de binnenplaats het dansspel te zien, dat door de priesters op de binnenhof zou worden opgevoerd.

Opeens hoorde hij een vogel zingen. Het dier trok zich van al die drukte, van die luide trompetten, niets aan. De vogel keek niet eens naar al die mensen, die daar, getooid met hun beste feestkledij, naar binnen stroomden.

Peinzende vroeg hij zich af: "Wat zou er van dit alles nu werkelijk zijn voor die vogel?"

Opeens begreep hij het. De werkelijkheid van die vogel was opgebouwd uit de blauwe lucht, die noodde tot vliegen, uit een wereld, waarvan men kan dromen, uit de vreugde, in het hart, die dwingt tot zingen.

"Als dit voor de vogel een werkelijkheid is, wat is dan voor mij werkelijk?" vroeg hij zich af. Want hij verlangde meer dan dat.

Toen hij zich deze vraag stelde, keek hij rond zich. Hij zag, dat hij zijn klooster lief had; hij zag, dat hij de mensen liefhad. Toen dacht hij lang na en sprak tot zichzelf:

"Indien ook al deze dingen waan moge zijn, de liefde, die in mij leeft, is voor mij werkelijkheid. De band, die dit alles met mijn wezen verbindt, kan nooit verbroken worden".

Zo bouwde hij zich een werkelijke brug naar de Oneindigheid. Hij zag, hoe de gouden kracht van de Schepping alle leven samenbindt. Hij begreep het enige ware: Dat hij deel was van een grote Oneindigheid.

Weet U, wanneer wij ons een gouden brug trachten te bouwen uit wijsbegeerte, uit de filosofie en de wetenschap, vergeten wij vaak één ding: Dat in ons bouwen de grote werkelijkheid dan niet altijd medegegrepen is. Want wat hebben wij aan een stelling, al is zij nog zo mooi? Wat hebben wij aan een wijsheid, al is zij nog zo groot, wanneer wij ons niet verbond met de wereld en het leven zelf?

Eén zijn met de wereld en met het leven, dat is belangrijker dan het puren van alle wijsheid der aarde, zelfs indien wij dit kunnen stapelen tot een toren van wijsheid, die die van Babel gelijk komt.

Ik wil niet zeggen, dat men nederig moet zijn. Want nederigheid, zo min als de hoogmoed, vindt plaats in het leven van een bewust mens. Wij zijn deel van het heelal. Dit heelal heeft ons voortgebracht. Wij ademen uit al die vreemde werelden, die rond ons zijn, voortdurend onze kracht.

Wij zien voortdurend in en buiten ons zelf uitingen van die kracht. Een kracht, die ons zeker liefheeft. Want anders zou zij ons niet voort laten bestaan. Een kracht, die zelfs, indien zij ons laat lijden, ons nog liefheeft.

In het lijden ligt de bewustwording verborgen, doch een uitblussing zelfs in vreugde, betekent het ei de van alle dingen. Die kracht te erkennen in alles rond je, in je zelf ook, is de ware esoterie.

Natuurlijk zijn wij wel geneigd de zaak anders te bezien. Dan zeggen wij trots: Maar ik weet het dan toch wel. Ik heb het gehoord van de filosofen, geleerd op de universiteiten. Ik heb het in de kranten gelezen, ik vond het geschreven in de sterren, dus zó is het.

Maar wat brengt dit alles U verder? Indien gij alles op deze wereld zoudt weten, ja, wanneer alle weten van alle werelden en tijden in U zouden berusten en gij zoudt niet in liefde en aanvaarding één kunnen zijn met het Al, wat zoudt gij dan meer zijn dan een Lucifer, een zoon des lichts, of een dochter van de morgen, uitgeworpen in de kille wetendheid van het eigen "IK", omdat gij de Schepper niet kunt aanvaarden?

Het is noodzakelijk verder te gaan dan weten alleen, verder te komen dan alleen, maar een zoeken naar de kern van het "IK" zonder meer. Wij moeten weten te zoeken naareenheid met de wereld, naar een eenheid met het heelal.

Wanneer wij die eenheid vinden, ja, dan verandert er veel. Dan gaat het ons misschien als de kleine bries, die, nauw geboren uit een ontmoeting met de noordelijke kou met de zuidelijke warmte, reeds haar stem ten hemel verhief en uitriep: "Waarom moet ik zo kort leven? Voor een kort ogenblik mag ik spelen met de bladeren der bomen, mag ik een mens strelen, wanneer hij rust, vermoeid van de arbeid. Een kort ogenblik mag ik lachen met de spelende kinderen en dan is alles voorbij, dan word ik weer één met de atmosfeer. Zonder meer te leven. Waarom dan dit leven?

De Schepper hoorde dit en omdat Hij alle dingen liefheeft, zelfs een zuchtje wind, dat volgens Zijn raadsbesluiten voor een ogenblik over de wereld wervelt, spak Hij tot de bries: "Je moogt zo lang leven als je wilt. Eerst wanneer je Mij vraagt op te mogen gaan in de atmosfeer, zul je terug kunnen keren tot wat je geweest bent".

De bries is voortgetrokken over de wereld. De winter kwam. De bries kon niet zo snel naar het zuiden vluchten en moest aanhoren, hoe de mensen zelfs haar, de zachte wind, verwensten, omdat zij te veel kou aanvoerde.

De kleine bries vluchtte naar het zuiden en werd zo opgenomen in de kern van een wervelstorm. Zij zag het lijden rond zich. Lang trok zij over de wereld, lerende de vreugde en het lijden der mensen.

Zij speelde in de grote stadions, wanneer de mensen in de warmte samen dromden voor een grote wedstrijd. Zij was er bij, wanneer er atoomproeven werden genomen en streelde de graven, wanneer mensen begraven werden. Soms speelde zij even door de open vensters, wanneer er kinderen werden geboren.

Zij meende eerst, dat dit eerst werkelijk leven was. Maar eindelijk, eindelijk vond zij niets nieuws meer. Geen vernieuwing en geen bewustwording meer. De steden hadden hun silhouetten allang veranderd, de zon brandde met een ander, een geler licht. Maar de mensen bleven gelijk en het leven der aarde bleef gelijk.

Toen sprak de kleine bries: "God, ik dank U voor al, wat Gij mij gegeven hebt. Maar het was niet genoeg. Laat mij weer opgaan in de atmosfeer".

De bries ging weer op in de atmosfeer, niet meer een afzonderlijke wind, die strijden moet om zichzelf te blijven, wanneer andere en sterkere winden over zijn pad gaan, maar één met alle luchten, één met dit vreemde, dat hoog boven de aarde in tomeloze vaart zijn eigen wegen gaaten toch op aarde soms stom en stil schijnt tewachten op wat er gaat gebeuren.

De bries, die zo heel veel had onderzocht, zo veel had gezien, zag nu voor het eerst heel de wereld, was één met mensen, dieren en planten. Met de noordenwind trok zij uit, kil en snijgend. Zij was deel ook van de lente, de bries, deel vande warmte, die uit het zuiden komt en knoppen doet springen, tot de bloemen jubelen in alle klauwen.

Zo, kennende heel de wereld, was de bries gelukkig, want zij wist, dat zij één was met al deze dingen.

Zo gaat het ons soms ook. Wij zouden willen smeken:

"God, laat ons toch leven. Wanneer wij op aarde zijn, willen wij niet sterven. Wij willen voortjagen, nog meer kennen, nog meer ervaren!"

Wanneer wij in een sfeer leven, dan willen wij nog voort gaan met al, wat wij begonnen zijn. Dan willen wij onze studies voort zetten , nog meer weten, beheersen en ervaren.

Maar geloof mij: zolang wij zo blijven, komen wij niet werkelijk verder. Er komt een ogenblik, dat alles gelijk blijft; dat de wereld hetzelfde is en het licht, dat steeds weer dezelfde gezichten komen en gaan.

Zelfs een overgaan van wereld tot wereld betekent dan niets meer dan een deel hebben aan een bewustzijn, dat zichzelf steeds gelijk blijft.

Een tijdlang is het mooi zo te leven en te spelen. Dat geef ik toe. Maar het is niet het einddoel.

Wanneer je één kunt zijn met alle leven, wanneer je kunt lachen en wenen met de ongetelde zielen , die in het Al leven en in de wereld - den, wanneer je de vervloeking kent van het duister, dat licht verwerpt en de vreugdige aanvaarding van een sfeer, die alle vorm reeds verworpen heeft en in haar kleuren Gods glorie tekent, wanneer je één bent met ver verleden en wat de mens toekomst noemt, dan weet je pas, wat het is te leven. Dan pas ben je werkelijk jezelf.

Daarom vrienden: ik wil U niet ontmoedigen, wanneer U zich een gouden brug naar de hemel wilt bouwen. Bouw rustig Uw brug van kennis, van weten en ervaren. Maar bedenk wel: Dit is niet de werkelijke oplossing van alle problemen. Dit is niet de werkelijke taak in het leven .

Dat is Uw spel. Een zoeken in onbewustheid naar een werkelijkheid, die men niet wenst te aanvaarden.

De grote werkelijkheid betekent één zijn met het leven, één met Schepper en Schepping. Daarin zult gij Uzelf eerst leren kennen als volle waarheid, levende in de volle werkelijkheid.

Het gaat om het ware beleven. Dat beleven, wat de wijze misschien vond, toen hij van de brug verder schreed en verdween in het Niet. Dit alleen is ons einddoel, onze esoterische bewustwording. Dit alleen is de oplossing van het grote raadsel: Ons Leven.

Goeden avond.

-o-o-o-o-o-

Bij gebrek aan plaatsruimte werden een korte lezing over "Homeopathie" en "Het Schone Woord" niet opgenomen.

-o-o-o-o-o-

Vanaf heden verkrijgbaar het verslag van de Diskussie-avond: "Leven op andere werelden".
Prijzen: f 1,=.

-o-o-o-o-o-